

EGYETÉRTÉS

FENYŐ SÁNDOR

ÖÖTVÖS KÁROLY

SZERKESZTŐSÉG: BUDAPEST, IV. VÁRMEGYE-UTCA 11. Telefon száma 788.

ADÓHIVATAL. BUDAPEST, IV. VÁRMEGYE-UTCA 11. Telefon száma 708.

Mai számunk főbb közleményei: Vezérlik: Bécsi világitás. A „rentens” kormánypartja.

Uram isten, micsoda okos beszéd! Általában ezek az ismételt közölt bécsi nyilatkozatok meglepő bizonyosságúak, azok az irányadók, vagy döntő és egyéb miféle tényezők, melyeket a legsötétebb hatalmak képviselőinek szoktunk tartani, nem is olyan vakok a válságos helyzetnek veszedelmei iránt, sőt gondolkodnak fölötté a kormányzó felelősség komoly felfogásával.

gymányok gránittömégének kell az ő orfeusi fűtőjére feléje táncolni. És nem veszi észre; mennyire kinevetik már mindenütt a hamis prófétát. Ő még esküszik a passzív rezisztenciára, amikor már a bécsi hatalmak is ezt nagyon hű képzeldősnek vallják. Megesküszik a többség szent elvére is, amely miatt neki nem lehet a kisebbség oly méltányos napirendi-javaslatait tekintetbe vennie és még Bécsben már beismerik, hogy nagy hiba volt annak idején Kossuth Ferencz ajánlatát el nem fogadni.

litikus, aki maga oly rikitó szegénységi bizonyítványt állít ki róla, talán azt hiszi-e, hogy Széll Kálmán, a passzív rezisztencia bölcseségének csufos csöbdejtása után, további működését majd a gondviselés új aktív számlájára ígdtatja? No a halálig hű szabadelvű mamehukok, ezt, bizonyosan nem hiszik. Ők ezt a kormányzati létart, melyben anyai szegényük, megaláztatásuk, családúruk és szegények van följegyezve, bizonyosan vesleg lezárják, bárha előreláthatólag csufos pereik lesznek miatta. Széll Kálmán még érintetlenül átadhatja a passzív rezisztencia örök dicsőségét, a mely után nem következik semmire.

Urmányozó Nándor valószínűleg ki fog lépni a szabadelvű pártból. A barátai ugyan még kapacitálják, hogy ne bontsa meg a pártjegységet, a melyet csak az imént földöztek össze nagynehezen. De azt beszélik, hogy a holnapi névszerinti szavazásnál nemcsak Urmányozó Nándor, hanem több más kormányparti székely képviselő is nem-mel fog szavazni. Mindezek ismét napnál fényesebben bizonyítják, hogy a kormánypart egységesebb, mint valaha!

Bécsi világitás.

Ugyanaz az esztendő, amely a minap Pitreich közös hadügyminiszternek a magyar parlamenti helyzetéről való nézetét ismertette, ma egy „külgügyi politikának” hasonlirányú gondolatait hozza a világ tudomására. Közlelbi meghatározása az, hogy olyan egyéniség, ki az irányadó körök gondolkodását a legalaposabban ismeri. Nevét azonban a nemzetközi diplomácia mélyesége titka fátjóllozza el. A ki ezt rejtélynek tartja, csak törje rajta a fejét. A találgatásnak tere elég szűk, hogy szinte ezt a rejtélyességet lehet rejtélynek tartanunk. Mi azt a sejtelmet merjük megkoczkáztatni, hogy az illető illetékes nevének kezdőbetűje egy nagy G, végső betűje egy kis i, és az egész név kissé poljádul hangzik. Ha más, kíváncsiak vagyunk rá.

Akárhogy van, ennek a hivatalosan illetékes urnak nyilatkozatai csakugyan nagyon illetékesen hangzanak még a nemhivatalosság szempontjából is. A mivel azt akarjuk mondani, hogy kellemesen lepnek meg bennünket józanságukkal, elfogulatlanságukkal és aránylagos nyíltságukkal. A dolog velejére nézve ez a külgügyi politikus ugyanis egyenesen beisméri, hogy a kormányzó politikuskok többnemű hibáikkal elrontották a helyzetet. Nem kellett volna a megoldandó kérdéseket összehalmozni, a fölemelt létszám kérdése várható volt a véderőjavaslat benyújtásáig. Mindenek fölött mulasztás volt el nem fogadni a függetlenségi párt ismeretes indítványát, mely megajánlotta a négy hónapos indemnitást arra az esetre, ha tartama alatt a katonai javaslatok tárgyalásának felfüggesztésével a képviselőház előbb az időhöz kötött javaslatokat intézi el. A külgügyi politikus sajnálkozva mondja, hogy «ezt a pillanatot nem használtuk ki» és aggodva töp-

eng, hogy visszaidézhető volna-e még? Uram isten, micsoda okos beszéd! Általában ezek az ismételt közölt bécsi nyilatkozatok meglepő bizonyosságúak, azok az irányadók, vagy döntő és egyéb miféle tényezők, melyeket a legsötétebb hatalmak képviselőinek szoktunk tartani, nem is olyan vakok a válságos helyzetnek veszedelmei iránt, sőt gondolkodnak fölötté a kormányzó felelősség komoly felfogásával. Ők tisztában vannak vele, a „külgügyi politikus” nyíltan ki is mondja, hogy az egyszerű várakozás nem jelent segítséget. Megdöbbenve kérdezzük hát magunktól, hogy az a kormányzati passzív rezisztencia, mely magas polczáról szfinxszzerű nyugalommal, gondolat, szándék, akarat nélkül mered bele a közélet sivatagába, ez egyedül és kizárólag a mi miniszterelnökünk providenciális bölcseségetől telik ki. Az a «láthatatlan bécsi kéz» is, a hogy a sötétben véletlen hozzátapintunk, csak olyan fölvetésszerű kézzel, melyet kedélyesen le is lehet választani és igazán nem működik itt más varázslat, mint Széll Kálmán híres Jakob-hangja, a mely kifogyhatlan édes-bájos trilláival annyira befonta az országot?

Ezeknek a bécsi nyilatkozatoknak világitásában ismerjük meg Széll Kálmán politikájának teljes lélektanát. Mikor a közös hadügyminiszter és a közös külgügyminiszter, a kiket a bécsi hatalmi politika állandó tényezőinek és az «összpárti» szempontok természetesen szószólóinak kell tekintenünk, több és finomabb érteket tanusítanak a magyar alkotmányosság érdekei iránt, mint a magyar kormányzat felelős vezetője: vajjon soká keressük-e rá a megfelelő magyarázatot. Nyilvánvaló, a mi miniszterelnökünk rögtönösen alkalmazkodott a bécsi hatalom utasításaihoz és azután a legnagyobb szorongatgatások között sem volt bátorsága arra, hogy a megkezdett iránytól valami eltérést javasoljon. A miniszterelnök immár olyan érdemeket akar szereznai Bécs előtt, a melyeket ott többé nem is kívánnak. Ő csak mindenáron főn szeretné tartani az alkotmányos csodatevő híret. Tessék csak megbámulni őt most is, ő az aszerencsésebb Mohamed, aki passzív rezisztenciájában megrögződve, világért sem mozdul a magyarság hegye felé, mert annak a hegynek, a megszentelt nemzeti ha-

gyománkok gránittömégének kell az ő orfeusi fűtőjére feléje táncolni. És nem veszi észre; mennyire kinevetik már mindenütt a hamis prófétát. Ő még esküszik a passzív rezisztenciára, amikor már a bécsi hatalmak is ezt nagyon hű képzeldősnek vallják. Megesküszik a többség szent elvére is, amely miatt neki nem lehet a kisebbség oly méltányos napirendi-javaslatait tekintetbe vennie és még Bécsben már beismerik, hogy nagy hiba volt annak idején Kossuth Ferencz ajánlatát el nem fogadni. Az illetékes külgügyi politikus most aggodva kérdezi: visszaidézhető-e az elszalasztott pillanat? Szeretné, ha a pártok megegyeznének, mert a kormányválságnak nem látja se szűkületét. Azt hisszük, hogy az országos függetlenségi párt intenczióit tolmácsoljuk, és úgy véljük, a párt harczának eddigi egész természetét, a benne állandóan kifejezett eszmék és diszpoziciók mindenkit megnyugtathatnak a fölül, hogy a függetlenségi párt most is kész az előbb fölajánlott alapon a rendes parlamenti viszonyok helyreállításához segédkezet nyújtani. Hiszen a párt mindenkor teljes hajlandóságot mutatott arra is, hogy a kormány hasznos közigazgatási és gazdasági javaslatait közbevetőleg fenntakadás nélkül létárgyalja. A pártnak tulajdonképi követelése, amint a beszédekből folyton kiviláglik, mindig egy és ugyanaz — tudniillik, hogy a kormány a katonai javaslatokat vonja vissza. A függetlenségi párt bizonyára kárának, zavarnak, gyötrelmeknek érzi, az ex-lex állapotát, ez a párt okvetlenül legjobban méltányolhatja is azt az országos panaszt, mely a törvényhozási munka berekedése miatt gomolygott a parlament felé. Rajta nem mulhatik, hogy ez a válságos állapot egy nappal se húzódjék tovább. Hogy mi lesz a Széll-kormány sorsa, erről ebben a vonatkozásban nem érdemes beszélni. A függetlenségi párt bizonyosan nem követeli a kibontakozás árát a miniszterelnök fejét, noha az ex-lex első napjától leszámtól vele. Egészen fölösleges dolog volna is ez idő szerint a kormány bukását még külön czéllá tenni. Széll Kálmántól talán kitelhetik annyit ónmítás most is, hogy a gondviselés olajos korsója számára soha ki nem fogyhat. De van-e az országban valaki, a ki az ő vezéri erejét még kormányzati érték-számba vehetné. Az a «külgügyi po-

Budapest, június 9.

A képviselőház szerdán délelőtt tíz órakor ülést tart.

Egy „rentens” kormánypartja. A néma betű mintha olykor megszólalna. Most is, a mikor az éji órában a kormány felhatalos tudósítóját a kezünkbe kapjuk, szinte halljuk az első három sorából az eltöltött búr, de el nem titkolható aggodás szavát. Pedig nem is valami szokatlan, vagy meglepő dolog van benne, sőt éppen a legszürkébb és legszokottabb kommuniké ez. Üzenet a kormánytól a többség t. tagjaihoz, hogy „a képviselőház holnapi ülésének már az elején minél számosabban megjelenni sziveskedjenek.” Tudja isten, ez a stereotip fejszóval ma fureszabban hangzik, mint máskor és ok is van rá, hogy miért. Közvetlenül ok. Mert a kormány a pártját ez alkalommal ismét olyan szavazáshoz invitálja, a mely azt a bizonyos tömör egységet megcsufolja. A szabadelvű pártban különben — amint nekünk jelentik — jóformán egész este a holnapi szavazás esélyeivel, jobban mondva, azzal az eseménnyel foglalkoztak, amely a képviselőház mai ülésén végezték. Urmányozó Nándor szabadelvű párti tudomás szerint megintrepellátta a pénzügyminiszter a székely vasutak dolgában és — amint ez lapunk más helyén bőven olvasható — a miniszter választás nem vette tudomásul. A választás fölött holnap névszerinti szavazás lesz. A régi szabadelvűek — hirszerint, — fölbuzdulva a fejezőválasztásnál elért sikerükön, ismét fellépnek a volt nemzeti pártiak ellen. Mindent megtesznek arra nézve, hogy Széll Kálmán kötelezze Urmányozó Sándort, a ki szintén Apponyi csoportjához tartozik, a konzekvenciákat levonására. — Nem vette tudomásul a pénzügyminiszter választás, nincs tehát helye a pártban! — ez a véleményük. Az ó-liberalisok azt remélik, hogyha Urmányozó csakugyan le kellene vonnia a konzekvenciákat, akkor nem egyedül hagnya oda a Lloyd-klubot; a volt nemzeti pártból sokan csatlakoznának hozzá. Apponyi hívei viszont azt mondják, hogy a dolgunk semmiféle következménye nem lehet és rámutatnak a (Wittmann, Hock, Ivánka) preczedensre. A mint mi hall-

A mi küzdelmünk.

Hadsereg nélkül nincs állam, nincs nemzet, nincs király. Hadsereg, melyet idegenek vezetnek, nyelve, szelleme, jelvényei idegenek; nem a mi hadseregünk, az idegen hadsereg, hódító, leigázó hadsereg, melyet erőszak fenntarthat, de nemzet el nem fogadhat. Ha mégis elfogadják, önmagát végzi ki, önmagát törli ki a nemzetek sorából. Ha bekén-türi, szolgaságra érdemes, pusztulásra érett. Hadsereg nélkül a nemzet szervezeten tömeg, kész prédája mások hatalmi vágyának, de hadsereggel, mely más nemzeté, hadsereggel, mely veréből táplálkozik, de feletle más rendelkezik, mely lenyűgözve tartja egész életét, melyben faja és ereje pusztá eszköz mások kezében, kik saját czéljukra használják fel: nem szabad nemzeti többede szolgál, nem állam többé, csak meghódított tartomány.

Az ilyen szervezet rosszabb, mintha semmi se volna. A pusztaságon könnyebb építeni tiltetni, mintha előbb lerombolni, semmivé kell tenni a meglévőt, hogy újat lehessen emelni helyébe s a vén fát kivágni, a bozótot kiirtani, a gyökereket kiszedni szükséges, hogy helyére új, nemes, életérős esemétet rakhassunk. Ennek a hadseregnek jogai nincsenek, nem lehetnek törvényben. Ha volna, szét kell tépni azt a törvényt és szétszórni a világ minden tája felé, hogy emléke se maradjon a szegényfoltának, mit nemzet önmagán ejtett. Az ilyet védelmezni nem lehet olyannak, ki fajával egy veréből született. Midőn a magyar hadsereget küzdünk, a magyar államiságot, a magyar faj jövőjéért harcolunk.

Es e küzdelemben velünk a nemzet és velünk az igazság. De van-e erőnk hozzá? Hitünk, meggyőződésünk, hogy van. Ha nem lennénk bizonyosak ebben, nem vettük volna fel a harcot. Honnan merítjük ezt a tudatot?

A magunk erejéből és ellenfeleink gyengeségéből. Magyarország területileg nagyobb, mint Ausztria. Történelmi múltja van, Ausztriának nincs. A magyar királyság ezeréves, az osztrák császárság 100 éves. Magyarország egységes, Ausztria széttagolt. Magyarországot egy erős, önértetes államalkotó nemzet

Az Egyetértés tárczája

Meghalt egy asszony. — Az Egyetértés eredeti tárczája. — Meghalt egy asszony. Jó asszony volt. Siratja férje s egy gyerek. Mások, hogy élt, tán azt se tudják, — Nem ismerték az embereket. Egész világa csak a ház volt, Szűk körben élte életét, De e kis kör oly szép, derűs volt, Csak tegnap óta bus, sétét... Ott künn pedig tavasz van éppen, Hogy életet, mosolyt fakasszon! Mit tudja azt a napsugár, hogy Meghalt egy asszony? Meghalt egy asszony. És azóta Ures a ház, ahol lakott. Kiszellőztek s lefingonyzózték A kis virágos ablakot. Idegenbe került a gyermek: Fészekből kiesett madár... A férfit nappal sohse látni — Lehet, tán éjjel haza jár, Hogy egy világnak omladékán Bús egymagában ott virásson... Pedig nem történt semmi más, csak Meghalt egy asszony. K. Lippoh Elek.

A költő.

Az Egyetértés tárczája. — Ita: Emil Marriot. Mikor megszületett, a szerenese istennője épp rossz hangulatban volt; átadta a kis újszülöttet egy koboldnak, akinek egyetlen

és így legfőbb tulajdonsága volt a rossz-akarat. — Mi legyen ebből a kis emberkéből? — kérdezte a kobold. — Költő! — mondta az Istennő. A többi a te dogod. A kobold megdörzsölte a kezét és mosolygott. Kevés embernek jut szerenese, vagy csilag az életben. Legtöbben szemlek vagyunk, akikre ráül a sors és agyonsanyargatva visz a cselhoz. A legtöbb ilyen szerencsétlen szemil finom lélek, akikben nem fejlődött ki az üzletesség és az alkasszóság tulajdonsága. A szemil végigbotolja az életet, hibákat követ el az érintkezésben és vagy korán, vagy későn érkezik mindenhova. A sors választja ki őket magának és a kobold gondoskodik, hogy semmi cselekedetük ne sikerüljön. A költő-fü ilyen szerencsétlen órában született és a sors ráütötte a bélyegét. Szegényke nyugodtan aludt a bölcsőjében, falánkat szívtá a tejet és nem gondolt arra, hogy az ő keresztapja egy rosszakaratu kobold, aki már előre mosolyog azokon a gonoszságokon, amelyeket a kis költő jövőendő életpályáján akadályokul állított fel. A költőnek fogalma sem volt arról és megkezdte az életpályáját tele nagyszerű reményekkel és vágyakkal, mint a többi emberek, mint mindnyájan. Anyai szeretet után epedett és nem volt anyja; meghalt, mikor a kis költőt a világra hozta. Mostohanyja volt és mostohatestvérei, akik való-sággal kinoxták gyermekkorában. Vagyonnal nem bírt és előkészült a küzdele a mindennapi kenyérért. De fiatal volt és erős, az idegei még nem voltak megtámadva — tehát küzdött, fáradozott. És nem tudta, hogy hiába, mert — ő a balsors egy kiválasztottja volt. Megelőzte a kortársait és olyan műveket alkotott, a mik bizonyára feltűnést kellettek volna, ha a kobold nem gondoskodik az el-lenkezőjéről. De a kobold bekötötte a kortársak

szemét és azok nem vették sem a költőt, sem a műveit és ő szegény maradt és ismeretlen. Tíz év múlva újak léptek fel, a kik akarva, nagy véletlenül az ő nyomdokain irták a dalait: csak rosszabbul nála. A kritika kibontotta előtűt a zászlóját és a komoly kritikuskok egymásután gratuláltak a fiatal és friss tehetségeknek. A mi költőnk pedig, az első és legjobb, éhezett otthon és száraz kukorica-szárból cigarettát sodort, hogy ne fagyjon meg. Lassankint megőregedett és az idegei elromlottak. De küzdött tovább. Nem hitte el, hogy ő, éppen ő, legyen valót mostohája a sorsnak. Száz ajtót megkopogtatott és egyik sem nyílt meg előtte. Az emberek kinyitották az ablakrostélyt és káromkodva huzták be a fejüket. Valami végtelen vagyakozás kergette őt sikerek, boldogság és szerelem után. Ő is kinyitotta, mint más a karját a gyönyörü, karcsu termetek után, de nem érte el őket. Nem volt olyan betegség, csapás, vagy szerencsétlenség, ami nem gyötörte volna. Minden ág őt verte, minden fereg őt rágta. Egy hang sem emelkedett a védelmére, egy kar se sietett, hogy felfogja a csapásokat, amiket neki szántak. A kicsinyek megverték, mert nem voltak előkelő pártfogói és a nagyok rugtak rajta, mert kényelmes volt nekik és, mert alattuk állt. Sőt nagyon gyakran nem röstelttek fölemelni az utról egy követ, hogy hozzávágiák. Ősz, öreg száraz és csöndes lett. Földalta végre a harcot. Zárkozott lett és nem mondta el senkinek, mennyit szenved. Csak egy forró vágya maradt vissza: vágy a halál után. A halál sirta, utána küldte az ölelő karjait. Megváltásnak hitte. Végre elért az ősz költő a halálos ágyáig. Megfordult az ágyában és kereste az egyetlen barátját a halált. Ott állt mellette, fekete szalomban öltözve. Szépen, sápadtan és előkelően. — Itt vagyok — mondta a halál és kinyújtotta a sápadt kezét utána. — Légy

nyugodt. Finomabb sorsod lesz nálam, mint volt az életben. A beteg költő könyezett, megcsókolta a halál sápadt kezét és azt mondta: — Nem felek téled. Szoríts meg ahogy akarsz, nem fáj majd jobban, mint az életben fáj. Es idegesen összeresztett, mert észrevette, hogy a halál nem egyedül van. Egy szöke, sápadt és nyúlank asszony állt mellette, szomoruan, könyezve. — Ki vagy te szöke tündér? kérdezte a haldokló költő. — Nem ismerlek!... — Ő jól tudom, hogy nem ismerlek! — mondta az asszony és nagyon sirt. — A szerenese sohsem eresztett melléd! Hányszor is hívtál magad mellé és én nem mehettem!... A balsor közénk állt és megakasztotta, hogy rád boruljak... Ah, most végre itt vagyok melletted... most, mikor haldokolsz. — Ő ki vagy... ki vagy? — sirt a költő. Hogy kerülész ide? Én úgy érzem, hogy gyakran látalak álmaimban. — Én a boldogság vagyok. Álmaidban gyakran felkerestelek, ébren soha. Más boldogság nem adatott meg néked, csak, hogy meghalhasz. — A boldogság!?... A boldogság!?... Hogy is nézel ki!... A halál kitárta karjait: — Első és utolsó boldogságod ime itt vagyok, a nyugodt halál. A szöke asszony letérdelt melléje és tördelte a kezét: — Ők elkísérnek majd a sírodig... Ők rózsákat és babérokat hintonak a sírodra... és dicsőítenek és harangoznak a lelkiüdvődért... A halál ráterítette a fekete fátyolát. A szöke asszony pedig rászórtotta az ajkára a sápadt ajkáját és a holt költő boldog volt. Az ajka körül mosoly játszott.

A PÉNZ.

REGÉNY. Ita: GORKIJ MAXIM. Arcának minden ragadozószéri kinézése eltűnt, csak szomorúság uralkodott rajta, tekintetében, egész alakján, még piszkos inge kusztáltas ranczáiban is. — Én is fáradt vagyok! Már nincs semmi erőm — mondta Gavriol. — Mindjárt ott leszünk! Látod itt van! — Tschelkasch merész kanyarodással valami fekete tömeg felé irányította lábait, mi a tengerből csendesen emelkedett fölfelé. Az eget megint felhők borították, s finom, meleg, vígan szitáló eső csöpögött a hullámok hátrára. — Megállj! Csendesebben! vezényelte Tschelkasch. A csolnak orrával egy bárka oldalába ütődött. — Alusznak ezek az ördögök? — morogta Tschelkasch, az evezőjelet a fedélzetről lecsingő oldalleveket kopogtatta. — Nincs lebecsújta a hajlépéső. S a mellett még esik is... hát nem eshetett volna valamivel előbb! No igen, ezelőtt... akkor... he he he! — Ki az? Tschelkasch? — hangzott a bárka fedélzetéről barátságos hangon. — Ereszd le a lépcsőt fekete ördög! ordította Tschelkasch. — Oh, hát mért vagy ma olyan haragos? — Mássz fel előre Gavriol! parancsolta Tschelkasch a fiúnak. A következő pillanatban a hajó fedélzetén voltak, hol három szék, szaklász alak valami különös, kemény nyelven élénken beszélgettek egymással, s előrehajolva Tschelkasch csolnakjába bámoltak. A negyedik hosszú köpönyegbe volt burkolva. Ez barátságosan közeledett Tschelkaschhoz, szó nélkül kezét szorított véle, miközben gyanakvó szemekkel mustrálta Gavriolt. — Szerzed meg holnap reggelre a pénzt — mondotta neki Tschelkasch röviden, — Én

lakja, Ausztria szláv, német és román fajok szerint tartományokból van összerögzve...

Ha ezt ezernél is tovább, Parancsoló szükség — előrelátás okából. Kiépiteni, intézményekben a nemzettel összeforrasztani az államot...

Es ezt a közelemből. Mindenekelől, ha harezha megy, annak emléke a győzelemben, bizniam erejében, de el kell készülni...

It most mindhárom ok fenforog. Legyőzhetnek, de a fejevert le nem rakjuk.

Ha belefogtunk, végig kell harezolni ezt a küzdelmet. És akkor meg fogják tudni a hatalom urai...

Dr. Lengyel Zoltán.

ORSZÁGGYÜLÉS.

Az ellenzék küzdelme folyt ma tovább. Szatmári Mór a függetlenségi párt gárdájának ez a fejezett agyu embere...

most aludni fogok. Jöjj Gavrilo! Akarsz emi valamit? — Aludni szeretnék! felelte Gavrilo.

— Ez mindunk gyorsan megy! Micsoda nyulszívű legény vagy te! Mondd csak, hány-szor akartál az éjjel meghalni? Mondd csak, hány-szor? — Hát lehet ez másé? Először Tschelkaschben aludt hangos hortyogással...

Tschelkasch elsőnek ébredt fel. Felénken nézett körül, majd megnyugodott, s hosszasan nézegette az alvó Gavrilot. Ez a legnyújtos hortyogott, s álmában egészséges, barna arca egész gyerkességgel mosolygott valami fölött.

— Ha a nemzet jögnéért küzdünk, folytatást az hajtatgatják, hogy a királynak nincs nyere és azt mondják, hogy a király haragszik...

— Ha a nemzet jögnéért küzdünk, folytatást az hajtatgatják, hogy a királynak nincs nyere és azt mondják, hogy a király haragszik...

— Ha a nemzet jögnéért küzdünk, folytatást az hajtatgatják, hogy a királynak nincs nyere és azt mondják, hogy a király haragszik...

— Ha a nemzet jögnéért küzdünk, folytatást az hajtatgatják, hogy a királynak nincs nyere és azt mondják, hogy a király haragszik...

— Ha a nemzet jögnéért küzdünk, folytatást az hajtatgatják, hogy a királynak nincs nyere és azt mondják, hogy a király haragszik...

— Ha a nemzet jögnéért küzdünk, folytatást az hajtatgatják, hogy a királynak nincs nyere és azt mondják, hogy a király haragszik...

— Ha a nemzet jögnéért küzdünk, folytatást az hajtatgatják, hogy a királynak nincs nyere és azt mondják, hogy a király haragszik...

— Ha a nemzet jögnéért küzdünk, folytatást az hajtatgatják, hogy a királynak nincs nyere és azt mondják, hogy a király haragszik...

— Ha a nemzet jögnéért küzdünk, folytatást az hajtatgatják, hogy a királynak nincs nyere és azt mondják, hogy a király haragszik...

— Ha a nemzet jögnéért küzdünk, folytatást az hajtatgatják, hogy a királynak nincs nyere és azt mondják, hogy a király haragszik...

— Ha a nemzet jögnéért küzdünk, folytatást az hajtatgatják, hogy a királynak nincs nyere és azt mondják, hogy a király haragszik...

— Ha a nemzet jögnéért küzdünk, folytatást az hajtatgatják, hogy a királynak nincs nyere és azt mondják, hogy a király haragszik...

— Ha a nemzet jögnéért küzdünk, folytatást az hajtatgatják, hogy a királynak nincs nyere és azt mondják, hogy a király haragszik...

— Ha a nemzet jögnéért küzdünk, folytatást az hajtatgatják, hogy a királynak nincs nyere és azt mondják, hogy a király haragszik...

(Folyt. köv.)

— Ha a nemzet jögnéért küzdünk, folytatást az hajtatgatják, hogy a királynak nincs nyere és azt mondják, hogy a király haragszik...

— Ha a nemzet jögnéért küzdünk, folytatást az hajtatgatják, hogy a királynak nincs nyere és azt mondják, hogy a király haragszik...

— Ha a nemzet jögnéért küzdünk, folytatást az hajtatgatják, hogy a királynak nincs nyere és azt mondják, hogy a király haragszik...

— Ha a nemzet jögnéért küzdünk, folytatást az hajtatgatják, hogy a királynak nincs nyere és azt mondják, hogy a király haragszik...

— Ha a nemzet jögnéért küzdünk, folytatást az hajtatgatják, hogy a királynak nincs nyere és azt mondják, hogy a király haragszik...

— Ha a nemzet jögnéért küzdünk, folytatást az hajtatgatják, hogy a királynak nincs nyere és azt mondják, hogy a király haragszik...

— Ha a nemzet jögnéért küzdünk, folytatást az hajtatgatják, hogy a királynak nincs nyere és azt mondják, hogy a király haragszik...

— Ha a nemzet jögnéért küzdünk, folytatást az hajtatgatják, hogy a királynak nincs nyere és azt mondják, hogy a király haragszik...

— Ha a nemzet jögnéért küzdünk, folytatást az hajtatgatják, hogy a királynak nincs nyere és azt mondják, hogy a király haragszik...

— Ha a nemzet jögnéért küzdünk, folytatást az hajtatgatják, hogy a királynak nincs nyere és azt mondják, hogy a király haragszik...

— Ha a nemzet jögnéért küzdünk, folytatást az hajtatgatják, hogy a királynak nincs nyere és azt mondják, hogy a király haragszik...

— Ha a nemzet jögnéért küzdünk, folytatást az hajtatgatják, hogy a királynak nincs nyere és azt mondják, hogy a király haragszik...

— Ha a nemzet jögnéért küzdünk, folytatást az hajtatgatják, hogy a királynak nincs nyere és azt mondják, hogy a király haragszik...

— Ha a nemzet jögnéért küzdünk, folytatást az hajtatgatják, hogy a királynak nincs nyere és azt mondják, hogy a király haragszik...

— Ha a nemzet jögnéért küzdünk, folytatást az hajtatgatják, hogy a királynak nincs nyere és azt mondják, hogy a király haragszik...

— Ha a nemzet jögnéért küzdünk, folytatást az hajtatgatják, hogy a királynak nincs nyere és azt mondják, hogy a király haragszik...

A szabadelvű párt. Szatmári Mór: Foglalkozik a többség liberálisizmával. Ez ma már csak legenda. A párt néhány szabadelvű tagja igazán lemondással vette...

A korona és a nemzet. Szatmári Mór: A királynak értesülvé kell lennie a jelen gazdasági helyzetéről. Tudnia kell, hogy a katonai javaslatok erőszkölésével lehetetlen állapot uralkodik itt, Rosszolja, hogy a király mellőzte a Ház elnököt és hogy...

— Ha a nemzet jögnéért küzdünk, folytatást az hajtatgatják, hogy a királynak nincs nyere és azt mondják, hogy a király haragszik...

— Ha a nemzet jögnéért küzdünk, folytatást az hajtatgatják, hogy a királynak nincs nyere és azt mondják, hogy a király haragszik...

— Ha a nemzet jögnéért küzdünk, folytatást az hajtatgatják, hogy a királynak nincs nyere és azt mondják, hogy a király haragszik...

— Ha a nemzet jögnéért küzdünk, folytatást az hajtatgatják, hogy a királynak nincs nyere és azt mondják, hogy a király haragszik...

— Ha a nemzet jögnéért küzdünk, folytatást az hajtatgatják, hogy a királynak nincs nyere és azt mondják, hogy a király haragszik...

— Ha a nemzet jögnéért küzdünk, folytatást az hajtatgatják, hogy a királynak nincs nyere és azt mondják, hogy a király haragszik...

— Ha a nemzet jögnéért küzdünk, folytatást az hajtatgatják, hogy a királynak nincs nyere és azt mondják, hogy a király haragszik...

— Ha a nemzet jögnéért küzdünk, folytatást az hajtatgatják, hogy a királynak nincs nyere és azt mondják, hogy a király haragszik...

— Ha a nemzet jögnéért küzdünk, folytatást az hajtatgatják, hogy a királynak nincs nyere és azt mondják, hogy a király haragszik...

— Ha a nemzet jögnéért küzdünk, folytatást az hajtatgatják, hogy a királynak nincs nyere és azt mondják, hogy a király haragszik...

— Ha a nemzet jögnéért küzdünk, folytatást az hajtatgatják, hogy a királynak nincs nyere és azt mondják, hogy a király haragszik...

— Ha a nemzet jögnéért küzdünk, folytatást az hajtatgatják, hogy a királynak nincs nyere és azt mondják, hogy a király haragszik...

— Ha a nemzet jögnéért küzdünk, folytatást az hajtatgatják, hogy a királynak nincs nyere és azt mondják, hogy a király haragszik...

— Ha a nemzet jögnéért küzdünk, folytatást az hajtatgatják, hogy a királynak nincs nyere és azt mondják, hogy a király haragszik...

sem görbült meg; ellenkezőleg a király méltányolta benne a férfias erőt, a nyílt, hazafias őszinteséget és Német Jánosból septemvir lett. (Élénk tettség a szélsőbaloldalon.) Ennek a példáját kövesse a t. miniszterelnök ur; egyébként pedig kijelentem, hogy jelentését nem fogadom el. (Élénk élénkség és taps a szélsőbaloldalon. A szónokot szívesen üdvözlöik.)

A napirend megállapítása. Szűnet után. Az elnök: Megállapítja a holnapi ülés napirendjét. Sebess Dénes: Kéri az elnököt, hogy tűzzön ki egy napot, mikor indítványát megindokolhassa.

— Ha a nemzet jögnéért küzdünk, folytatást az hajtatgatják, hogy a királynak nincs nyere és azt mondják, hogy a király haragszik...

— Ha a nemzet jögnéért küzdünk, folytatást az hajtatgatják, hogy a királynak nincs nyere és azt mondják, hogy a király haragszik...

— Ha a nemzet jögnéért küzdünk, folytatást az hajtatgatják, hogy a királynak nincs nyere és azt mondják, hogy a király haragszik...

— Ha a nemzet jögnéért küzdünk, folytatást az hajtatgatják, hogy a királynak nincs nyere és azt mondják, hogy a király haragszik...

— Ha a nemzet jögnéért küzdünk, folytatást az hajtatgatják, hogy a királynak nincs nyere és azt mondják, hogy a király haragszik...

— Ha a nemzet jögnéért küzdünk, folytatást az hajtatgatják, hogy a királynak nincs nyere és azt mondják, hogy a király haragszik...

— Ha a nemzet jögnéért küzdünk, folytatást az hajtatgatják, hogy a királynak nincs nyere és azt mondják, hogy a király haragszik...

— Ha a nemzet jögnéért küzdünk, folytatást az hajtatgatják, hogy a királynak nincs nyere és azt mondják, hogy a király haragszik...

— Ha a nemzet jögnéért küzdünk, folytatást az hajtatgatják, hogy a királynak nincs nyere és azt mondják, hogy a király haragszik...

— Ha a nemzet jögnéért küzdünk, folytatást az hajtatgatják, hogy a királynak nincs nyere és azt mondják, hogy a király haragszik...

— Ha a nemzet jögnéért küzdünk, folytatást az hajtatgatják, hogy a királynak nincs nyere és azt mondják, hogy a király haragszik...

— Ha a nemzet jögnéért küzdünk, folytatást az hajtatgatják, hogy a királynak nincs nyere és azt mondják, hogy a király haragszik...

— Ha a nemzet jögnéért küzdünk, folytatást az hajtatgatják, hogy a királynak nincs nyere és azt mondják, hogy a király haragszik...

— Ha a nemzet jögnéért küzdünk, folytatást az hajtatgatják, hogy a királynak nincs nyere és azt mondják, hogy a király haragszik...

az államban Hock, Iván miniszter ellopott politikai irányítását. Nem vont Szembesz ez már igen.

— Ha a nemzet jögnéért küzdünk, folytatást az hajtatgatják, hogy a királynak nincs nyere és azt mondják, hogy a király haragszik...

— Ha a nemzet jögnéért küzdünk, folytatást az hajtatgatják, hogy a királynak nincs nyere és azt mondják, hogy a király haragszik...

— Ha a nemzet jögnéért küzdünk, folytatást az hajtatgatják, hogy a királynak nincs nyere és azt mondják, hogy a király haragszik...

— Ha a nemzet jögnéért küzdünk, folytatást az hajtatgatják, hogy a királynak nincs nyere és azt mondják, hogy a király haragszik...

— Ha a nemzet jögnéért küzdünk, folytatást az hajtatgatják, hogy a királynak nincs nyere és azt mondják, hogy a király haragszik...

— Ha a nemzet jögnéért küzdünk, folytatást az hajtatgatják, hogy a királynak nincs nyere és azt mondják, hogy a király haragszik...

— Ha a nemzet jögnéért küzdünk, folytatást az hajtatgatják, hogy a királynak nincs nyere és azt mondják, hogy a király haragszik...

— Ha a nemzet jögnéért küzdünk, folytatást az hajtatgatják, hogy a királynak nincs nyere és azt mondják, hogy a király haragszik...

— Ha a nemzet jögnéért küzdünk, folytatást az hajtatgatják, hogy a királynak nincs nyere és azt mondják, hogy a király haragszik...

— Ha a nemzet jögnéért küzdünk, folytatást az hajtatgatják, hogy a királynak nincs nyere és azt mondják, hogy a király haragszik...

— Ha a nemzet jögnéért küzdünk, folytatást az hajtatgatják, hogy a királynak nincs nyere és azt mondják, hogy a király haragszik...

— Ha a nemzet jögnéért küzdünk, folytatást az hajtatgatják, hogy a királynak nincs nyere és azt mondják, hogy a király haragszik...

— Ha a nemzet jögnéért küzdünk, folytatást az hajtatgatják, hogy a királynak nincs nyere és azt mondják, hogy a király haragszik...

— Ha a nemzet jögnéért küzdünk, folytatást az hajtatgatják, hogy a királynak nincs nyere és azt mondják, hogy a király haragszik...

— Ha a nemzet jögnéért küzdünk, folytatást az hajtatgatják, hogy a királynak nincs nyere és azt mondják, hogy a király haragszik...

lakja, Ausztria szláv, német és román fajok szerint tartományokból van összerakva... melyeket egy cél, egy érzel, az én hát. Magyarország szerves állam, Ausztria mondva csinált birodalom, mely sohse volt, sohse is lesz egy állam, csak együtt kormányzott császári birtokok földrajzi területe. Itt az erő a mi részünkön van. A külpolitikában szintén. A dinasztia nagyhatalmi politikát követ, ezt azonban csak kielégített népekkel lehet folytatni. Ha egyik fél a másikkal hajba kapott, erejük egymást féken tarthatja, de az ellenséget le nem bírja. Az ellenség pedig erősebb, mint mi, azt **egyesült erővel** is bajosan győzzük le, a két ország közli **erőkülönbséggel** még kevésbé. A dinasztia kénytelen tehát velünk meggyezni, a mi erőnk, támogatásunk nélkül meg nem él. Emlékezzünk Könygrátrre.

Es ezért szakítottuk meg hagyományainkat. Ha élni akarnak. Ha uralkodni akarnak. Ha császárok maradni akarnak. Ha szívük szüggallata nem tette eddig, a viszonyok hatalma **kényszeríti** ott arra, hogy **megszerezzék** a magyart. És nemcsak veret és vagyonát, de nyelvét, történelmét, érzését, akaratát, cselekedetét, zászlaját, tehát egész állami, egész nemzeti múltját.

Es ezt el kell említni mielőbb. Parancsoló szükség — előrelátás okából. Kiépitni, intézményeiben a nemzettel összeforrasztani az államot a béke esendés napjaiban, hogy dacolni, megállni, győzni tudjon vérszen, viharban. Ha egyáltalán van e nemzetben erő erre, úgy az alkalom most rá a legkedvezőbb, a küzdelem legizgalmasabb, cselejünk, eszközeink a legbecsületesebbek.

Es a következők?

Minden harc esélyekkel jár. Aki harcra megy, annak emlénie kell a győzelemben, bízni erejében, de el kell készülvie lenni a bukásra is. De meg kell vinnia a harcot, ha az elháríthatatlan, vagy ha létben fenyegetik, vagy becsületében támadják.

It most mindhárom ok fenforog. Legyőzhetnek, de a fegyvert le nem rájuk.

Ha belefogtunk, végig kell harcolni ezt a küzdelemet. Es akkor meg fogják tudni a hatalom urai: hogy **alkotmányos országban saját fiait csak saját hadserege részére adhatja oda a nemzet, s hogy az idegen hadsereget vérrünkkel táplálni hajlandók nem vagyunk. Erre a nemzet fiának akarata nines, a nemzetgyűlés szavazata nem kapható.** Vagy kivijuk alkotmányon uton jogainkat, vagy foghatják ismét kötéllal a magyar fiut osztrák katonának. Ebből-utóbb óráig kell élni a nemzet elhatározásának, hogy az osztrák hadsereg részére egyetlen újoncot s egyetlen fillér adót meg nem szavaz. S jobb most, mint később meggyőződnie a hatalomnak, hogy husz millió ember akaratával dacolni nem tanácsos!

Dr. Lengyel Zoltán.

ORSZÁGGYÜLÉS.

Az ellenzék küzdelme folyt ma tovább. Szatmári Mór a függetlenségi párt gárdájának ez a fejelemzett agyu embere, vitte előre egy lépessel a kibontott zászlót. Nagyarány beszédet mondott, a melynek szíves

most aludni fogok. Jöjj Gavrilo! Akarsz enni valamit?
— Aludni szeretnék! felelte Górvio.
Ot percet mulva a bárka valamelyik piszkos szegletében aludt hangos hortyogással és Tselchaskh mellettült, egy eszmat próbálgatott felhuzni, miközben elgondolkodott és köpködött, s dühösen és szomorúan fityörészett, majd elnyitkozodott Gavrilo mellett, lehuzta lábáról a eszmat, karját a feje alá hajlította, mereven a hajó fedelzete hámszódkodott és a bajuszát sodorgatta.

A bárka esendesen ringott a hullámzó tengeren, valahol pamaszosan ropogtak a gerendák, az eső esendesen szitált a fedélzetre s a hullámok esobogtak a hajó oldalán. Mindez olyan szomorú volt, hasonló a jó anya bölcsődalához, a ki ringatott fiaeskája boldogságában nem nagyon bízik... és Tselchaskh elaludt.

4
Tselchaskh elsőnek ébredt fel. Felénken nézett körül, majd megnyugodott, s hosszasan nézgette az alvó Gavrilot. Ez a legény jóizűven hortyogott, s álmában egészes, barna arca egész gyerekeséggel mosolygott valami fölött. Tselchaskh sáhajozott, aztán felmászott a hajó fedélzetre. A bárka szegletében, oda, ahol aludtak volt, az égek egy ólmos darabkaja kandikált. Világos volt, de ószi, szomorú és szürke nap.

Tselchaskh két óra múlva visszatért. Arca ki volt pirulva, bajusza kipőrdöve, ajkán jókedvű, örömteli nevetés ült. Magaszaru eszma volt a lábán, rövid kabátot és bórpadrót viselt, s hasonlított valami vadászhoz. Ruhája, bár viseltes, de meg használható volt, nagyon jól állott neki, szinte szélesebb alakja volt benne, soványága el-tűnt, külseje egészen elfogadható volt.

— He borjúcskám, kelj fel! — Tselchaskh a lábával rugdalta és költögette Gavrilot.

— Ez felugrott, még almos szemével nem ismert meg Tselchaskh, zavarosan hámulta őt. Tselchaskh nevetett.

— No nézd csak! — s Gavrilo nevetett — hiszen beled téved valóságos urt!

kereteit bőséges tartalommal töltötte meg. Erveinek jó részét a történelem kínese kámarából hozta föl és az azokból leszűrt következtetéseket találon állította szembe az ország mostani helyzetének hü fotografiaiával.

Nemcsak pártja követte fejtegetésének ösvényeit, hanem a vele szemben ülök is éberen figyeltek, a mint a toll embere a szó fegyverét sorba kipróbálta. Pedig Szatmári Mór ezek közül a fegyverek közül főképen az éles, sebezni tudókat válogatta. Sühintésük nyomában nem egyszer kerekedett fel az a szívség, a mely a **talált!** kétség-telen ösmertető jele.

Mindjárt beszéde elején néhány vonással megrajzolta a bizalmi nyilatkozatok képet.

— Ezek a megyei főuratok — ugmond — erkölcsi alappal nem bírnak.

A jobboldal feszengett, de az ellenzék fölharsant élnzésre visszazsorította az alszó-emerem megnyilatkozásait.

— Mind erköletelen! — erősítette **Kubik Béla.**

Az elnök erősen találta ezt a kifejezést, a baloldal nem. Kezdett tehát a levegő át-tüzesedni! Szatmári Mór pedig folytatta a kormány ténykedésének jellemzését. Mikor ezzel elkészült, pontként odatette, hogy az ellenzék rendületlenül folytatni fogja a küzdelemet az ilyen politika ellen. A balmező-kön ismét végigtűt a tetszés.

— A legnagyobb ex-lex!

Ennek a történetéhez fogott most Szatmári. Megelevenítette azt a rettenetelen ellenállást, a melyet a vármegyék 1825-ben kifejtettek az önkény ellen. Akkor volt főispán, a ki elbe állott a királlyal és azt mondta, hogy Magyarországot nem lehet pátensekkel kormányozni.

Elnök szívesen látta ezt a kifejezést, a baloldal nem. Kezdett tehát a levegő át-tüzesedni! Szatmári Mór pedig folytatta a kormány ténykedésének jellemzését. Mikor ezzel elkészült, pontként odatette, hogy az ellenzék rendületlenül folytatni fogja a küzdelemet az ilyen politika ellen. A balmező-kön ismét végigtűt a tetszés.

— A legnagyobb ex-lex!

Ennek a történetéhez fogott most Szatmári. Megelevenítette azt a rettenetelen ellenállást, a melyet a vármegyék 1825-ben kifejtettek az önkény ellen. Akkor volt főispán, a ki elbe állott a királlyal és azt mondta, hogy Magyarországot nem lehet pátensekkel kormányozni.

Mindjárt beszéde elején néhány vonással megrajzolta a bizalmi nyilatkozatok képet.

— Ezek a megyei főuratok — ugmond — erkölcsi alappal nem bírnak.

A jobboldal feszengett, de az ellenzék fölharsant élnzésre visszazsorította az alszó-emerem megnyilatkozásait.

— Mind erköletelen! — erősítette **Kubik Béla.**

Az elnök erősen találta ezt a kifejezést, a baloldal nem. Kezdett tehát a levegő át-tüzesedni! Szatmári Mór pedig folytatta a kormány ténykedésének jellemzését. Mikor ezzel elkészült, pontként odatette, hogy az ellenzék rendületlenül folytatni fogja a küzdelemet az ilyen politika ellen. A balmező-kön ismét végigtűt a tetszés.

— A legnagyobb ex-lex!

Ennek a történetéhez fogott most Szatmári. Megelevenítette azt a rettenetelen ellenállást, a melyet a vármegyék 1825-ben kifejtettek az önkény ellen. Akkor volt főispán, a ki elbe állott a királlyal és azt mondta, hogy Magyarországot nem lehet pátensekkel kormányozni.

Elnök szívesen látta ezt a kifejezést, a baloldal nem. Kezdett tehát a levegő át-tüzesedni! Szatmári Mór pedig folytatta a kormány ténykedésének jellemzését. Mikor ezzel elkészült, pontként odatette, hogy az ellenzék rendületlenül folytatni fogja a küzdelemet az ilyen politika ellen. A balmező-kön ismét végigtűt a tetszés.

— A legnagyobb ex-lex!

Ennek a történetéhez fogott most Szatmári. Megelevenítette azt a rettenetelen ellenállást, a melyet a vármegyék 1825-ben kifejtettek az önkény ellen. Akkor volt főispán, a ki elbe állott a királlyal és azt mondta, hogy Magyarországot nem lehet pátensekkel kormányozni.

— A legnagyobb ex-lex!

Ennek a történetéhez fogott most Szatmári. Megelevenítette azt a rettenetelen ellenállást, a melyet a vármegyék 1825-ben kifejtettek az önkény ellen. Akkor volt főispán, a ki elbe állott a királlyal és azt mondta, hogy Magyarországot nem lehet pátensekkel kormányozni.

Elnök szívesen látta ezt a kifejezést, a baloldal nem. Kezdett tehát a levegő át-tüzesedni! Szatmári Mór pedig folytatta a kormány ténykedésének jellemzését. Mikor ezzel elkészült, pontként odatette, hogy az ellenzék rendületlenül folytatni fogja a küzdelemet az ilyen politika ellen. A balmező-kön ismét végigtűt a tetszés.

— A legnagyobb ex-lex!

Ennek a történetéhez fogott most Szatmári. Megelevenítette azt a rettenetelen ellenállást, a melyet a vármegyék 1825-ben kifejtettek az önkény ellen. Akkor volt főispán, a ki elbe állott a királlyal és azt mondta, hogy Magyarországot nem lehet pátensekkel kormányozni.

— A legnagyobb ex-lex!

Ennek a történetéhez fogott most Szatmári. Megelevenítette azt a rettenetelen ellenállást, a melyet a vármegyék 1825-ben kifejtettek az önkény ellen. Akkor volt főispán, a ki elbe állott a királlyal és azt mondta, hogy Magyarországot nem lehet pátensekkel kormányozni.

Elnök szívesen látta ezt a kifejezést, a baloldal nem. Kezdett tehát a levegő át-tüzesedni! Szatmári Mór pedig folytatta a kormány ténykedésének jellemzését. Mikor ezzel elkészült, pontként odatette, hogy az ellenzék rendületlenül folytatni fogja a küzdelemet az ilyen politika ellen. A balmező-kön ismét végigtűt a tetszés.

— A legnagyobb ex-lex!

Ennek a történetéhez fogott most Szatmári. Megelevenítette azt a rettenetelen ellenállást, a melyet a vármegyék 1825-ben kifejtettek az önkény ellen. Akkor volt főispán, a ki elbe állott a királlyal és azt mondta, hogy Magyarországot nem lehet pátensekkel kormányozni.

— A legnagyobb ex-lex!

Ennek a történetéhez fogott most Szatmári. Megelevenítette azt a rettenetelen ellenállást, a melyet a vármegyék 1825-ben kifejtettek az önkény ellen. Akkor volt főispán, a ki elbe állott a királlyal és azt mondta, hogy Magyarországot nem lehet pátensekkel kormányozni.

Elnök szívesen látta ezt a kifejezést, a baloldal nem. Kezdett tehát a levegő át-tüzesedni! Szatmári Mór pedig folytatta a kormány ténykedésének jellemzését. Mikor ezzel elkészült, pontként odatette, hogy az ellenzék rendületlenül folytatni fogja a küzdelemet az ilyen politika ellen. A balmező-kön ismét végigtűt a tetszés.

— A legnagyobb ex-lex!

Ennek a történetéhez fogott most Szatmári. Megelevenítette azt a rettenetelen ellenállást, a melyet a vármegyék 1825-ben kifejtettek az önkény ellen. Akkor volt főispán, a ki elbe állott a királlyal és azt mondta, hogy Magyarországot nem lehet pátensekkel kormányozni.

— A legnagyobb ex-lex!

Ennek a történetéhez fogott most Szatmári. Megelevenítette azt a rettenetelen ellenállást, a melyet a vármegyék 1825-ben kifejtettek az önkény ellen. Akkor volt főispán, a ki elbe állott a királlyal és azt mondta, hogy Magyarországot nem lehet pátensekkel kormányozni.

Elnök szívesen látta ezt a kifejezést, a baloldal nem. Kezdett tehát a levegő át-tüzesedni! Szatmári Mór pedig folytatta a kormány ténykedésének jellemzését. Mikor ezzel elkészült, pontként odatette, hogy az ellenzék rendületlenül folytatni fogja a küzdelemet az ilyen politika ellen. A balmező-kön ismét végigtűt a tetszés.

— A legnagyobb ex-lex!

Ennek a történetéhez fogott most Szatmári. Megelevenítette azt a rettenetelen ellenállást, a melyet a vármegyék 1825-ben kifejtettek az önkény ellen. Akkor volt főispán, a ki elbe állott a királlyal és azt mondta, hogy Magyarországot nem lehet pátensekkel kormányozni.

— A legnagyobb ex-lex!

Ennek a történetéhez fogott most Szatmári. Megelevenítette azt a rettenetelen ellenállást, a melyet a vármegyék 1825-ben kifejtettek az önkény ellen. Akkor volt főispán, a ki elbe állott a királlyal és azt mondta, hogy Magyarországot nem lehet pátensekkel kormányozni.

Elnök szívesen látta ezt a kifejezést, a baloldal nem. Kezdett tehát a levegő át-tüzesedni! Szatmári Mór pedig folytatta a kormány ténykedésének jellemzését. Mikor ezzel elkészült, pontként odatette, hogy az ellenzék rendületlenül folytatni fogja a küzdelemet az ilyen politika ellen. A balmező-kön ismét végigtűt a tetszés.

— A legnagyobb ex-lex!

Ennek a történetéhez fogott most Szatmári. Megelevenítette azt a rettenetelen ellenállást, a melyet a vármegyék 1825-ben kifejtettek az önkény ellen. Akkor volt főispán, a ki elbe állott a királlyal és azt mondta, hogy Magyarországot nem lehet pátensekkel kormányozni.

— A legnagyobb ex-lex!

Ennek a történetéhez fogott most Szatmári. Megelevenítette azt a rettenetelen ellenállást, a melyet a vármegyék 1825-ben kifejtettek az önkény ellen. Akkor volt főispán, a ki elbe állott a királlyal és azt mondta, hogy Magyarországot nem lehet pátensekkel kormányozni.

Elnök szívesen látta ezt a kifejezést, a baloldal nem. Kezdett tehát a levegő át-tüzesedni! Szatmári Mór pedig folytatta a kormány ténykedésének jellemzését. Mikor ezzel elkészült, pontként odatette, hogy az ellenzék rendületlenül folytatni fogja a küzdelemet az ilyen politika ellen. A balmező-kön ismét végigtűt a tetszés.

— A legnagyobb ex-lex!

Ennek a történetéhez fogott most Szatmári. Megelevenítette azt a rettenetelen ellenállást, a melyet a vármegyék 1825-ben kifejtettek az önkény ellen. Akkor volt főispán, a ki elbe állott a királlyal és azt mondta, hogy Magyarországot nem lehet pátensekkel kormányozni.

— A legnagyobb ex-lex!

Ennek a történetéhez fogott most Szatmári. Megelevenítette azt a rettenetelen ellenállást, a melyet a vármegyék 1825-ben kifejtettek az önkény ellen. Akkor volt főispán, a ki elbe állott a királlyal és azt mondta, hogy Magyarországot nem lehet pátensekkel kormányozni.

Elnök szívesen látta ezt a kifejezést, a baloldal nem. Kezdett tehát a levegő át-tüzesedni! Szatmári Mór pedig folytatta a kormány ténykedésének jellemzését. Mikor ezzel elkészült, pontként odatette, hogy az ellenzék rendületlenül folytatni fogja a küzdelemet az ilyen politika ellen. A balmező-kön ismét végigtűt a tetszés.

— A legnagyobb ex-lex!

Ennek a történetéhez fogott most Szatmári. Megelevenítette azt a rettenetelen ellenállást, a melyet a vármegyék 1825-ben kifejtettek az önkény ellen. Akkor volt főispán, a ki elbe állott a királlyal és azt mondta, hogy Magyarországot nem lehet pátensekkel kormányozni.

— A legnagyobb ex-lex!

Ennek a történetéhez fogott most Szatmári. Megelevenítette azt a rettenetelen ellenállást, a melyet a vármegyék 1825-ben kifejtettek az önkény ellen. Akkor volt főispán, a ki elbe állott a királlyal és azt mondta, hogy Magyarországot nem lehet pátensekkel kormányozni.

Elnök szívesen látta ezt a kifejezést, a baloldal nem. Kezdett tehát a levegő át-tüzesedni! Szatmári Mór pedig folytatta a kormány ténykedésének jellemzését. Mikor ezzel elkészült, pontként odatette, hogy az ellenzék rendületlenül folytatni fogja a küzdelemet az ilyen politika ellen. A balmező-kön ismét végigtűt a tetszés.

— A legnagyobb ex-lex!

Ennek a történetéhez fogott most Szatmári. Megelevenítette azt a rettenetelen ellenállást, a melyet a vármegyék 1825-ben kifejtettek az önkény ellen. Akkor volt főispán, a ki elbe állott a királlyal és azt mondta, hogy Magyarországot nem lehet pátensekkel kormányozni.

— A legnagyobb ex-lex!

Ennek a történetéhez fogott most Szatmári. Megelevenítette azt a rettenetelen ellenállást, a melyet a vármegyék 1825-ben kifejtettek az önkény ellen. Akkor volt főispán, a ki elbe állott a királlyal és azt mondta, hogy Magyarországot nem lehet pátensekkel kormányozni.

Elnök szívesen látta ezt a kifejezést, a baloldal nem. Kezdett tehát a levegő át-tüzesedni! Szatmári Mór pedig folytatta a kormány ténykedésének jellemzését. Mikor ezzel elkészült, pontként odatette, hogy az ellenzék rendületlenül folytatni fogja a küzdelemet az ilyen politika ellen. A balmező-kön ismét végigtűt a tetszés.

— A legnagyobb ex-lex!

Ennek a történetéhez fogott most Szatmári. Megelevenítette azt a rettenetelen ellenállást, a melyet a vármegyék 1825-ben kifejtettek az önkény ellen. Akkor volt főispán, a ki elbe állott a királlyal és azt mondta, hogy Magyarországot nem lehet pátensekkel kormányozni.

— A legnagyobb ex-lex!

Ennek a történetéhez fogott most Szatmári. Megelevenítette azt a rettenetelen ellenállást, a melyet a vármegyék 1825-ben kifejtettek az önkény ellen. Akkor volt főispán, a ki elbe állott a királlyal és azt mondta, hogy Magyarországot nem lehet pátensekkel kormányozni.

Elnök szívesen látta ezt a kifejezést, a baloldal nem. Kezdett tehát a levegő át-tüzesedni! Szatmári Mór pedig folytatta a kormány ténykedésének jellemzését. Mikor ezzel elkészült, pontként odatette, hogy az ellenzék rendületlenül folytatni fogja a küzdelemet az ilyen politika ellen. A balmező-kön ismét végigtűt a tetszés.

— A legnagyobb ex-lex!

Ennek a történetéhez fogott most Szatmári. Megelevenítette azt a rettenetelen ellenállást, a melyet a vármegyék 1825-ben kifejtettek az önkény ellen. Akkor volt főispán, a ki elbe állott a királlyal és azt mondta, hogy Magyarországot nem lehet pátensekkel kormányozni.

— A legnagyobb ex-lex!

Ennek a történetéhez fogott most Szatmári. Megelevenítette azt a rettenetelen ellenállást, a melyet a vármegyék 1825-ben kifejtettek az önkény ellen. Akkor volt főispán, a ki elbe állott a királlyal és azt mondta, hogy Magyarországot nem lehet pátensekkel kormányozni.

Elnök szívesen látta ezt a kifejezést, a baloldal nem. Kezdett tehát a levegő át-tüzesedni! Szatmári Mór pedig folytatta a kormány ténykedésének jellemzését. Mikor ezzel elkészült, pontként odatette, hogy az ellenzék rendületlenül folytatni fogja a küzdelemet az ilyen politika ellen. A balmező-kön ismét végigtűt a tetszés.

— A legnagyobb ex-lex!

Ennek a történetéhez fogott most Szatmári. Megelevenítette azt a rettenetelen ellenállást, a melyet a vármegyék 1825-ben kifejtettek az önkény ellen. Akkor volt főispán, a ki elbe állott a királlyal és azt mondta, hogy Magyarországot nem lehet pátensekkel kormányozni.

— A legnagyobb ex-lex!

Ennek a történetéhez fogott most Szatmári. Megelevenítette azt a rettenetelen ellenállást, a melyet a vármegyék 1825-ben kifejtettek az önkény ellen. Akkor volt főispán, a ki elbe állott a királlyal és azt mondta, hogy Magyarországot nem lehet pátensekkel kormányozni.

Elnök szívesen látta ezt a kifejezést, a baloldal nem. Kezdett tehát a levegő át-tüzesedni! Szatmári Mór pedig folytatta a kormány ténykedésének jellemzését. Mikor ezzel elkészült, pontként odatette, hogy az ellenzék rendületlenül folytatni fogja a küzdelemet az ilyen politika ellen. A balmező-kön ismét végigtűt a tetszés.

— A legnagyobb ex-lex!

Ennek a történetéhez fogott most Szatmári. Megelevenítette azt a rettenetelen ellenállást, a melyet a vármegyék 1825-ben kifejtettek az önkény ellen. Akkor volt főispán, a ki elbe állott a királlyal és azt mondta, hogy Magyarországot nem lehet pátensekkel kormányozni.

— A legnagyobb ex-lex!

Ennek a történetéhez fogott most Szatmári. Megelevenítette azt a rettenetelen ellenállást, a melyet a vármegyék 1825-ben kifejtettek az önkény ellen. Akkor volt főispán, a ki elbe állott a királlyal és azt mondta, hogy Magyarországot nem lehet pátensekkel kormányozni.

Elnök szívesen látta ezt a kifejezést, a baloldal nem. Kezdett tehát a levegő át-tüzesedni! Szatmári Mór pedig folytatta a kormány ténykedésének jellemzését. Mikor ezzel elkészült, pontként odatette, hogy az ellenzék rendületlenül folytatni fogja a küzdelemet az ilyen politika ellen. A balmező-kön ismét végigtűt a tetszés.

— A legnagyobb ex-lex!

Ennek a történetéhez fogott most Szatmári. Megelevenítette azt a rettenetelen ellenállást, a melyet a vármegyék 1825-ben kifejtettek az önkény ellen. Akkor volt főispán, a ki elbe állott a királlyal és azt mondta, hogy Magyarországot nem lehet pátensekkel kormányozni.

— A legnagyobb ex-lex!

Ennek a történetéhez fogott most Szatmári. Megelevenítette azt a rettenetelen ellenállást, a melyet a vármegyék 1825-ben kifejtettek az önkény ellen. Akkor volt főispán, a ki elbe állott a királlyal és azt mondta, hogy Magyarországot nem lehet pátensekkel kormányozni.

Elnök szívesen látta ezt a kifejezést, a baloldal nem. Kezdett tehát a levegő át-tüzesedni! Szatmári Mór pedig folytatta a kormány ténykedésének jellemzését. Mikor ezzel elkészült, pontként odatette, hogy az ellenzék rendületlenül folytatni fogja a küzdelemet az ilyen politika ellen. A balmező-kön ismét végigtűt a tetszés.

— A legnagyobb ex-lex!

Ennek a történetéhez fogott most Szatmári. Megelevenítette azt a rettenetelen ellenállást, a melyet a vármegyék 1825-ben kifejtettek az önkény ellen. Akkor volt főispán, a ki elbe állott a királlyal és azt mondta, hogy Magyarországot nem lehet pátensekkel kormányozni.

— A legnagyobb ex-lex!

Ennek a történetéhez fogott most Szatmári. Megelevenítette azt a rettenetelen ellenállást, a melyet a vármegyék 1825-ben kifejtettek az önkény ellen. Akkor volt főispán, a ki elbe állott a királlyal és azt mondta, hogy Magyarországot nem lehet pátensekkel kormányozni.

Elnök szívesen látta ezt a kifejezést, a baloldal nem. Kezdett tehát a levegő át-tüzesedni! Szatmári Mór pedig folytatta a kormány ténykedésének jellemzését. Mikor ezzel elkészült, pontként odatette, hogy az ellenzék rendületlenül folytatni fogja a küzdelemet az ilyen politika ellen. A balmező-kön ismét végigtűt a tetszés.

— A legnagyobb ex-lex!

Ennek a történetéhez fogott most Szatmári. Megelevenítette azt a rettenetelen ellenállást, a melyet a vármegyék 1825-ben kifejtettek az önkény ellen. Akkor volt főispán, a ki elbe állott a királlyal és azt mondta, hogy Magyarországot nem lehet pátensekkel kormányozni.

— A legnagyobb ex-lex!

Ennek a történetéhez fogott most Szatmári. Megelevenítette azt a rettenetelen ellenállást, a melyet a vármegyék 1825-ben kifejtettek az önkény ellen. Akkor volt főispán, a ki elbe állott a királlyal és azt mondta, hogy Magyarországot nem lehet pátensekkel kormányozni.

Elnök szívesen látta ezt a kifejezést, a baloldal nem. Kezdett tehát a levegő át-tüzesedni! Szatmári Mór pedig folytatta a kormány ténykedésének jellemzését. Mikor ezzel elkészült, pontként odatette, hogy az ellenzék rendületlenül folytatni fogja a küzdelemet az ilyen politika ellen. A balmező-kön ismét végigtűt a tetszés.

— A legnagyobb ex-lex!

Ennek a történetéhez fogott most Szatmári. Megelevenítette azt a rettenetelen ellenállást, a melyet a vármegyék 1825-ben kifejtettek az önkény ellen. Akkor volt főispán, a ki elbe állott a királlyal és azt mondta, hogy Magyarországot nem lehet pátensekkel kormányozni.

— A legnagyobb ex-lex!

Ennek a történetéhez fogott most Szatmári. Megelevenítette azt a rettenetelen ellenállást, a melyet a vármegyék 1825-ben kifejtettek az önkény ellen. Akkor volt főispán, a ki elbe állott a királlyal és azt mondta, hogy Magyarországot nem lehet pátensekkel kormányozni.

Elnök szívesen látta ezt a kifejezést, a baloldal nem. Kezdett tehát a levegő át-tüzesedni! Szatmári Mór pedig folytatta a kormány ténykedésének jellemzését. Mikor ezzel elkészült, pontként odatette, hogy az ellenzék rendületlenül folytatni fogja a küzdelemet az ilyen politika ellen. A balmező-kön ismét végigtűt a tetszés.

— A legnagyobb ex-lex!

Ennek a történetéhez fogott most Szatmári. Megelevenítette azt a rettenetelen ellenállást, a melyet a vármegyék 1825-ben kifejtettek az önkény ellen. Akkor volt főispán, a ki elbe állott a királlyal és azt mondta, hogy Magyarországot nem lehet pátensekkel kormányozni.

— A legnagyobb ex-lex!

Ennek a történetéhez fogott most Szatmári. Megelevenítette azt a rettenetelen ellenállást, a melyet a vármegyék 1825-ben kifejtettek az önkény ellen. Akkor volt főispán, a ki elbe állott a királlyal és azt mondta, hogy Magyarországot nem lehet pátensekkel kormányozni.

Elnök szívesen látta ezt a kifejezést, a baloldal nem. Kezdett tehát a levegő át-tüzesedni! Szatmári Mór pedig folytatta a kormány ténykedésének jellemzését. Mikor ezzel elkészült, pontként odatette, hogy az ellenzék rendületlenül folytatni fogja a küzdelemet az ilyen politika ellen. A balmező-kön ismét végigtűt a tetszés.

— A legnagyobb ex-lex!

Ennek a történetéhez fogott most Szatmári. Megelevenítette azt a rettenetelen ellenállást, a melyet a vármegyék 1825-ben kifejtettek az önkény ellen. Akkor volt főispán, a ki elbe állott a királlyal és azt mondta, hogy Magyarországot nem lehet pátensekkel kormányozni.

— A legnagyobb ex-lex!

Ennek a történetéhez fogott most Szatmári. Megelevenítette azt a rettenetelen ellenállást, a melyet a vármegyék 1825-ben kifejtettek az önkény ellen. Akkor volt főispán, a ki elbe állott a királlyal és azt mondta, hogy Magyarországot nem lehet pátensekkel kormányozni.

Elnök szívesen látta ezt a kifejezést, a baloldal nem. Kezdett tehát a levegő át-tüzesedni! Szatmári Mór pedig folytatta a kormány ténykedésének jellemzését. Mikor ezzel elkészült, pontként odatette, hogy az ellenzék rendületlenül folytatni fogja a küzdelemet az ilyen politika ellen. A balmező-kön ismét végigtűt a tetszés.

— A legnagyobb ex-lex!

Ennek a történetéhez fogott most Szatmári. Megelevenítette azt a rettenetelen ellenállást, a melyet a vármegyék 1825-ben kifejtettek az önkény ellen. Akkor volt főispán, a ki elbe állott a királlyal és azt mondta, hogy Magyarországot nem lehet pátensekkel kormányozni.

— A legnagyobb ex-lex!

Ennek a történetéhez fogott most Szatmári. Megelevenítette azt a rettenetelen ellenállást, a melyet a vármegyék 1825-ben kifejtettek az önkény ellen. Akkor volt főispán, a ki elbe állott a királlyal és azt mondta, hogy Magyarországot nem lehet pátensekkel kormányozni.

Elnök szívesen látta ezt a kifejezést, a baloldal nem. Kezdett tehát a levegő át-tüzesedni! Szatmári Mór pedig folytatta a kormány ténykedésének jellemzését. Mikor ezzel elkészült, pontként odatette, hogy az ellenzék rendületlenül folytatni fogja a küzdelemet az ilyen politika ellen. A balmező-kön ismét végigtűt a tetszés.

— A legnagyobb ex-lex!

Ennek a történetéhez fogott most Szatmári. Megelevenítette azt a rettenetelen ellenállást, a melyet a vármegyék 1825-ben kifejtettek az önkény ellen. Akkor volt főispán, a ki elbe állott a királlyal és azt mondta, hogy Magyarországot nem lehet pátensekkel kormányozni.

— Ha a nemzet jogaiért küzdünk, folyton azt hajtogatják, hogy a királynak nines inyere és azt mondják, hogy a király haragszik...

A passzív rezisztencia képtelenségét, káros következményeit szintén föltárta és ügyesen pétezte ki Szatmári a kormányának a bizalmi föliratokkal üzött játékát is. Volt ezek között a föliratok között csak egy is, amely helyeselte a katonai követeléseket? ... Es a kormány mégis maga mellett vonultatja föl azokat. **Nemeth János** kancellár példáját idézte beszéde végén Szatmári; ez a kancellár az uralkodó presszója alatt sem vállalkozott törvénytelenleg elkövetésére. **Szell Kálmán** bátran nyomdokaiba léphetne...

A függetlenségi párt szívesen üdvözölte Szatmárt, a mikor beszédét befejezte.

Az ülés fentebb vázolt részének lefolyásáról a tudósítástunk itt következik:

A képviselőház ülése június 9 én.

Elnök: **Gróf Apponyi Albert.**

A kormány részéről jelen vannak: **Szell Kálmán, Lukács László** miniszterek.

Gróf Apponyi Albert elnök az ülést megnyitván, felolvassák és hitelesítik a tegnapi ülése jegyzőkönyvét.

Az irományok előterjesztése után következett az ex-lex-jelentések tárgyalásának folytatása.

Szatmári Mór beszéde.

Szatmári Mór: A jelentések összefüggésben vannak az aktuális kérdésekkel, a helyzettel, erőfői kell tehát beszélnie. A riportok egész tömeg áll a helyzetről rendelkezésünkre. Mióta a kormány manővere kudarcot vallott, azóta indította meg a küzdelemet a kormány az ellenzék ellen, azóta gyártotta a bizalmi nyilatkozatokat. Pestvármegyében azonban beleérték a régi szemle és **kiemelték a súlyos posványból** (Zajos felkiáltások a bal- és szélsőoldalon: Eljen Pestvármegye!)

Hellebronth Géza: Ezt nem rendeltem meg. **Rigó Ferenc:** Megrendelték, de nem engedelmekkel.

Gabanyi Miklós: Többet ér ez, mint az összes bizalmi nyilatkozatok!

Kubik Béla: Azok mind erköletelenek.

Az elnök: Figyelmezteli a közbeszóló képviselőt, hogy ilyen kifejezést nem lehet használni.

Kubik Béla: De igen van! A főispánok erőszakolták ki mindegyiket. (Igaz! Ugy van! a bal- és szélsőoldalon.)

Az elnök: Az elnöki figyelmeztetést nem lehet bírálat tárgyává tenni.

Kubik Béla: Kimutattuk azt mindegyikről itt sorra.

Szatmári Mór: A többségi akaratra hivatkozunk a tudalonal, de az a többségi akarat ellenében jött most a nemzet akaratával. (Igaz! Ugy van! a szélsőoldalon.)

A legnagyobb ex-lex!

Ennek a történetéhez fogott most Szatmári. Megelevenítette azt a rettenetelen ellenállást, a melyet a vármegyék 1825-ben kifejtettek az önkény ellen. Akkor volt főispán, a ki elbe állott a királlyal és azt mondta, hogy Magyarországot nem lehet pátensekkel kormányozni.

Elnök szívesen látta ezt a kifejezést, a baloldal nem. Kezdett tehát a levegő át-tüzesedni! Szatmári Mór pedig folytatta a kormány ténykedésének jellemzését. Mikor ezzel elkészült, pontként odatette, hogy az ellenzék rendületlenül folytatni fogja a küzdelemet az ilyen politika ellen. A balmező-kön ismét végigtűt a tetszés.

— A legnagyobb ex-lex!

Ennek a történetéhez fogott most Szatmári. Megelevenítette azt a rettenetelen ellenállást, a melyet a vármegyék 1825-ben kifejtettek az önkény ellen. Akkor volt főispán, a ki elbe állott a királlyal és azt mondta, hogy Magyarországot nem lehet pátensekkel kormányozni.

A legnagyobb ex-lex!

Ennek a történetéhez fogott most Szatmári. Megelevenítette azt a rettenetelen ellenállást, a melyet a vármegyék 1825-ben kifejtettek az önkény ellen. Akkor volt főispán, a ki elbe állott a királlyal és azt mondta, hogy Magyarországot nem lehet pátensekkel kormányozni.

Elnök szívesen látta ezt a kifejezést, a baloldal nem. Kezdett tehát a levegő át-tüzesedni! Szatmári Mór pedig folytatta a kormány ténykedésének jellemzését. Mikor ezzel elkészült, pontként odatette, hogy az ellenzék rendületlenül folytatni fogja a küzdelemet az ilyen politika ellen. A balmező-kön ismét végigtűt a tetszés.

— A legnagyobb ex-lex!

Ennek a történetéhez fogott most Szatmári. Megelevenítette azt a rettenetelen ellenállást, a melyet a vármegyék 1825-ben kifejtettek az önkény ellen. Akkor volt főispán, a ki elbe állott a királlyal és azt mondta, hogy Magyarországot nem lehet pátensekkel kormányozni.

A legnagyobb ex-lex!

Ennek a történetéhez fogott most Szatmári. Megelevenítette azt a rettenetelen ellenállást, a melyet a vármegyék 1825-ben kifejtettek az önkény

